

REGENSEN

REGENSJANERSAMFUNDETS
MEDLEMSBLAD

VI serie nr. 14

Juni 1964

Sommertur 1964

REGENSJANERSAMFUNDET AFHOLDER

sammenkomst med damer

tirsdag den 16. juni 1964 kl 19.

Mødested: Dansk Folkemuseum i Brede.

Musæet og bygninger beses under ledelse af overinspektør ved Nationalmuseet Holger Rasmussen (Regens 1936-39).

Efter forevisningen begiver vi os til Ørholm Hotel, hvor der serveres smørrebrød, øl, snaps og kaffe. Prisen pr. deltager 15 kr.

Hvorledes kommer man til Brede og Ørholm?

Kommer man med bil, er der gode parkeringsmuligheder både ved Brede og Ørholm.

Med S-tog fra Hovedbanegården kl 18.30, fra Nørreport 18.33, Østerport 18.36, Frederiksberg 18.24 og Nørrebro 18.36, med omstigning på Jægersborg station, ankommer man til Brede kl 19.01. Af hensyn til hjemrejsen fra Ørholm anbefales det at købe returbillet til Ørholm.

Deltagelse bedes anmeldt snarest og senest torsdag den 11. juni til: Landsrets-sagfører Nørring, Minerva 1412 (kl 10-16).

Et par ord fra Formanden.

Det er med beklagelse, det må konstateres, at det ikke lykkedes for os i 1963 at udsende "Regensen", ligesom det heller ikke lykkedes at få arrangeret den årlige sommertur. For mit eget vedkommende var grunden den, at jeg af Forenede Nationer var blevet anmodet om at holde forelæsninger i 3 måneder ved instituttet for kriminalitetsbekæmpelse i Tokyo, hvilket bevirkede et fravær fra slutningen af april til slutningen af juli. Ved generalforsamlingen d. 2. december 1963 blev pastor Hvidbjerg-Hansen indvalgt i bestyrelsen, og Wallevik har hermed fået en kærkommen medhjælp til sin redaktionsvirksomhed. Resultatet er udsendelsen af dette nummer af "Regensen".

Også i år har vi tilladt os at vedlægge en giroblanket til indbetaling af kontingentet på 10 kr, der skal dække perioden fra 1/9 1963 til 31/8 1964.

A. H-K

REFERAT AF GENERALFORSAMLINGER

Den 26. november 1962 afholdtes ordinær generalforsamling på Regensen med sædvanlig dagsorden. Landsretssagfører R. C. Paabøl valgtes som dirigent.

Formanden aflagde beretning.

Kassereren fremlagde regnskaberne, der kommenteredes af revisor Bjørklund Bertelsen og godkendtes.

Til formand genvalgtes vicedirektør A. Hye-Knudsen. Den øvrige bestyrelse - Karl Sørensen (kasserer), Skovgaard Christensen, Nørring, Jørgen Paulsen, Wallevik og Aunsholm - genvalgtes. Også revisorerne Vigild og Bjørklund Bertelsen genvalgtes.

Vedtægternes paragraf 4 vedtoges formuleret således: "Regensianersamfundets anliggender varetages af en bestyrelse, der består af en formand, en kasserer, fem bestyrelsesmedlemmer samt Regensens til enhver tid værende klokker. Bestyrelsen fungerer for et år ad gangen. Samfundet tegnes af formanden i forening med kassereren.

Formanden og kassereren vælges hver for sig og ved simpel stemmeflerhed direkte af generalforsamlingen.

De fem bestyrelsesmedlemmer vælges ligeledes af den ordinære generalforsamling ved simpel stemmeflerhed.

Generalforsamlingen vælger endvidere to revisorer.

Genvalg kan finde sted."

Under eventuelt henstillede Provsten til bestyrelsen at puste liv i spilleafternerne og at søge udgivet en Regensianerbiografi.

Efter generalforsamlingen spistes middag på Salen, og Regensianerne gav prøver på årets revu.

-(0)-

Den 2. december 1963 afholdtes ordinær generalforsamling på Regensen. Politimester E. Reinstrup valgtes som dirigent.

Formanden aflagde beretning, og regnskaberne godkendtes.

I stedet for Skovgaard Christensen, der ønskede at trække sig tilbage, indvalgtes pastor Hvidberg-Hansen, Ribe, i bestyrelsen.

De øvrige valg var genvalg.

Aunsholm.

REGENSIANERSAMFUNDETS BESTYRELSE

Vicefængselsdirektør A. Hye-Knudsen, formand.

Ekspeditionssekretær Karl Sørensen, kasserer. Stockflethsvej 21, København F, telefon GOthåb 9334.

Landsretssagfører Niels Nørring, H. C. Andersens Boulevard 42, København V, telefon MINerva 1412.

Politifuldmægtig Poul Aunsholm, sekretær.

Museumsdirektør Jørgen Paulsen.

Pastor O. Hvidberg-Hansen, Hjortlund pr. Gredstedbro. Tlf. Gredstedbro 156.

Læge Knut Wallevik.

Regnskab for Regensianersamfundet 1/9 1961 – 31/8 1962

Kassebeholdning 1/9 1961		3.214.38
Kontingent		2.101.15
Renter		<u>184.19</u>
		5.499.72
Generalforsamlingen 27/11 1961	1.081.31	
Betalt af deltagerne	<u>687.05</u>	394.26
Udflugten til tøjhuset 29/5 1962	708.45	
Betalt af deltagerne	<u>660.00</u>	48.45
Spilleaftenerne på Regensen	130.83	
Betalt af deltagerne	<u>22.00</u>	108.83
"Regensen"	785.14	
Diverse udgifter	<u>55.39</u>	1.392.07
	Kassebeholdning 31/8 1962	<u>kr. 4.107.65</u>
hvoraf 3000 kr er båndlagt iflg. generalforsamlingsbeslutning.		

Regnskab for Regensianersamfundet 1/9 1962 – 31/8 1963

Kassebeholdning 1/9 1962		4.107.65
Kontingenter + restancer		1.930.00
Renter		<u>205.66</u>
		6.243.31
Generalforsamlingen 26/11 1962	1.002.40	
Betalt af deltagerne	<u>725.00</u>	277.40
Spilleaftenerne på Regensen	79.11	
Betalt af deltagerne	<u>5.00</u>	74.11
Diverse udgifter	<u>62.65</u>	414.16
	Kassebeholdning 31/8 1963	<u>kr. 5.828.15</u>
hvoraf 3000 kr er båndlagt iflg. generalforsamlingsbeslutning.		
Revideret og intet fundet at bemærke.		Karl Sørensen
Vigild Bjørklund Bertelsen.		

Regnskab for Regensianersamfundets Legat 1/9 1961 – 31/8 1962

Kassebeholdning 1/9 1961		218.66
Bidrag		1.058.00
Renter		<u>394.62</u>
		1.671.28
Udgifter	42.15	
Udbetalte legater	1.000.00	
Overført til kapitalkonto	<u>600.00</u>	
	Kassebeholdning 31/8 1962	<u>kr. 29.13</u>

Regnskab for Regensianersamfundets Legat 1/9 1962 – 31/8 1963

Kassebeholdning 1/9 1962.....	29.13	
Bidrag og indgåede restancer	1.087.00	
Renter	468.17	
	<u>1.584.30</u>	
Udgifter	24.90	
Udbetalte legater	1.250.00	
Overført til kapitalkonto	300.00	1.574.90
	Kassebeholdning 31/8 1963	<u>kr. 9.40</u>
<u>Formue 31/8 1963:</u>		
1.500 Statslån 1947/92, 2%	Revideret og intet fundet at bemærke	Karl Sørensen
100 Statslån 1977, 5%	Vigild	Bjørklund Bertelsen
10.300 Østift. Kreditt. til forsk. rente.		

Til REGENSENS V-P bal lørdag d. 18.4.1964

Til minde om 100-årsdagen for stormen på DYBBØL MØLLE eller
REGENSENS restauration.

1

Vi haver så nyeligen blegned,
da de hamred og larmed i vor gård.
Mangen væg er for trykluftboret segnet,
og TREKRONER har fået ulivssår.
Selv de dejligste skår
fik en skæbne så hård
de blev knaldet i vores gamle gård.

2

De har gennemført Salens restaurering
og vi takker fru Koppel og PH,
men vi savner vor egen tapetsering:
knuste flasker og brækket ovenpå.
Salen bliver ej pæn
før vi får tømmERMænd
til at garve vor sal engang igen.

3

De har voldeligt prøvet at forandre
vores kæreste ven i al vor nød:
til TREKRONER vi aldrig mer¹ skal vandre
for at lette vort hårdt betrængte skød.
Øllets løb har sin lov
trangen kommer endog
vi vil komme hver gang vi har behov.

4

Ja – de haver så nylig restaureret
og TREKRONER den dryppe endnu,
selv vor port har de ganske maltrakteret,
men endda er vi frejdige i hu
mens vi drikker som før,
si'r vi tak (som vi bør)
og i morgen ser salen ud som før. (PIP)

En gammel regensianer.

Møde med en gammel Regensianer.

Den 16. august 1963 var en for denne årstid endog usædvanlig kold og regnfuld aften, og de fem regensianere, der af viceprovsten var indbudt til en lille kom-sammen, glædede sig derfor særligt til at få del i den bid brød og dejlige kaffe, uden hvilken man ikke bliver modtaget i viceprovstens hus.

Aftenens hædersgæst var dommer S. Volkersen af regensårgangen 1910, en forbløffende vital og munter herre, som med megen lune berettede om studenter-nes og især regensianernes liv før første verdenskrig, og som i aftenens forløb viste, at man på charmerende vis kan forene den mest grundfæstede royalistiske og ærkereaktionære politiske holdning med en åben og fordomsfri indstilling til livets foreteelser.

Den gamle herre havde haft sin gang på Regensen, længe før han selv fik det store kommunitet med tilhørende regensbolig, idet hans bedste ven Lassen da boede herinde, og dommeren næsten daglig besøgte ham. Det havde i øvrigt været lidt vanskeligt for Volkersen at komme ind, idet hans store broder før ham havde boet der, og denne broder havde behæftet familienavnet med et uafvaskeligt ry som - luddovne; men takket være familiebekendtskaber gik det tilsidst i orden. Samme broder stod i øvrigt i stor gunst hos den daværende Provst Lassen, der var en stor tilhænger af et parti l'hombre, i hvilket ædle spil den ældre Volker-sen var en ren mester, og student og provst mødtes da mangan en aften ved spil-lebordet hos provsten. Denne kaldtes i øvrigt på grund af sin store tiltro til sine medmenneskers hæderlighed og hans almindeligt anerkendte venuesæle væsen for "den troskyldige tredjemand", og han var for sine mange fortræffelige personlige egenskaber meget afholdt af regensianerne, hvilket desværre meget få af Regen-sens mange kendte regensprovster kan rose sig af, deres øvrige udmærkede egenskaber uførtalt. Dommeren gik næsten dagligt til manuduktion hos regens-provst Lassens nevø, der boede hos provsten, men opnåede dog aldrig at blive in-viteret til at besøge provst Lassen. Dommeren mindedes i øvrigt, at Lassens fo-relæsninger var lige så triste og kedelige som hans bøger var fremragende, og til embedseksamen eksaminerede provsten aldrig - af princip - regensianerne.

Som taler ved regensfesterne var provsten kun på det jævne, men det opvejde-s af hans popularitet, og han fik som regel succes. Dommeren mindedes kun en ubehagelig episode med provsten, og det var det lille gys, det gav i ham, da han så provstens "jernhånd" - Lassen var nemlig født med en visse hånd, og han havde fået rigget nogle klodsede jernbøjler til som en slags støtte og hjælp.

Viceprovsten Schouboe var en svagelig men åndrig mand, og Volkersen minde-des ikke, at regensianerne overhovedet kom privat i hans hjem.

Kommunitetet var dengang på 50 kr pr. måned, der ligesom nu udbetaltes gen-nem brugsmanden, og fra hvilket beløb der blev trukket 5 kr til dækning af for-skellige fælles udgifter, bl. a. telefon, som Regensen meget tidligt fik. 50 kr må-nedlig var mange penge dengang, og bortset fra vask og lidt tøj hjemmefra lykke-des det dommeren at klare sine studier for de penge, så han efter embedseksamen var gældfri. I øvrigt levede man dengang overordentlig sparsommeligt i embeds-familierne, hvor 5-6 børn var almindeligt, og hvor det ansås for en pligt at hjælp-e dem frem til en uddannelse.

Inden Volkersen flyttede ind på Regensen boede og spiste han på det grundtvig-ske studentehjem i Pustervig, hvor nu den Suhrske husmoderskole ligger. Til daglig spiste regensianerne hos Pallesen, der havde en slags spisehus i kælderen St. Kannikestræde 7, hvor man fik en flæskesteg med så udsøgt en svær, som dom-meren ikke mindes siden at have fået, - samme Pallesen så ud som en forbryr-der, og det viste sig da senere, at det var han også, men lave mad, det kunne han. En gang imellem følte man trang til lidt ekstra, så gik man ned til et dyrere spi-sested i Krystalgade, hvor man formedelst 75 øre ordentlig spillede herre og mæskede sig. I øvrigt var standsforskellene dengang mere udprægede, og selv om man ofte var ludfattig, var man dog "herre" - med tjenestekarl til at børste sine støvler, hente sit brændsel og gå byærinder for en, - omend de til Gården

knyttede regenskarle, en for hver gang, ofte var temmelig fordrukne og som følge heraf ikke meget bevendt. Rengøringen besørgedes af "madammer", som åbenbart (også dengang) udvalgte efter de gamle forskrifter om, at "de fornemmelingen skulle tages blandt de argeste og fuleste, at ey studenterne skulle få lyst den- nem at bestige".

At renligheden dengang ikke altid var den bedste, får man et indtryk af ved at høre, at regensviddet lod melde, at "regensalumne Lassens kontubernal kun var ren på sin venstre tommelfinger" — den nemlig, hvormed han stundom fjernede sin fyldte natpotte. Kontubernalsystemet fungerede da således, at en boede i yderværelset og en i inderværelset, — derved blev det nødvendigt for den i inderværelset boende at bevæge sig ud og ind igennem kontubernalens yderværelse ...

Spiritussen var dengang ikke plaget med de meget høje skatter og derfor billig, så billig, at whisky, cognac og vestindisk rom var hverdagsdrik for studenterne, noget, man havde i huset og kunne byde gæsterne, mens man ikke kunne være bekendt at stille brændevik frem, det var for billigt. Nutidens utidige malkedrikkeri kendtes ikke, men man drak megen the, og kunne formedelst 2 øre pr kop altid hente sig varm kaffe hos portneren, Frederiksen. Derimod havde man ikke noget, der svarede til Regensens nuværende ølmandsinstitution, man drak ikke så meget øl blandt studenterne dengang, mens den nu næsten ukendte Caloric (svensk punch) var meget populær.

København som forlystelsesby forekom dommeren, dengang før første verdenskrig, at have været langt mere af en verdensstad, med mængder af teatre, varieteer, revuer og ikke at forglemme: bordeller, som først afskaffedes ved loven af oktober 1906, hvorfor de unge damer af det lettere kavalleri også i tiden derefter kaldtes for "oktoberpigerne". En del af disse holdt til på et kendt forlystelsessted, der hed "Thomas St. Lorenzen", det senere "Scala", og her hentede Johs. Poulsen sig inspirationen til en af sine kendteste figurer, idet han kopierede en kendt ung godsejersøn, der netop havde denne natrestaurant som sit tilholdssted. Denne havde gjort sig til nar for den hele by ved en aften i løftet stemning til en meget kendt, noget ældre demimonde kaldet "Karmaten" højt at sige: 'Gå hjem med mig, Karmat!', og dertil få det djærve svar: Gu' vil jeg ej.. De fra Drachmann så kendte syngepiger holdt stadig til på Frederiksberg, og dommeren mindedes dem siddende der på rad og række i deres lyserøde kjoler. — Stødet til loven om bordellernes ophævelse skulle i øvrigt være kommet efter den diskussion, Gustav Esmanns komedie "Magdalene" (Casino 1893) gav anledning til, en ganske interessant reaktion, da Esmann absolut ikke var nogen samfundsrevser.

I Volkersens tid opførtes ingen revuer på Regensen, derimod huskede han, at broderen berettede om opførelse af komedier, især Hostrup. Foreningsliv i vor forstand med faste ugentlige theaftener fandtes ikke, men da foreningernes oprindelige funktion som vækkerforeninger stadig eksisterede, mødtes man om morgenen og snakkede over morgenteen.

Sjette Gang var islændingenes tilholdssted, og det var et folkefærd, der i den grad forstod at stille sig i modsætning til den øvrige gård, at dommeren opnåede at blive reprimanderet af den gode vækkerforening Pip, som han da var medlem af, blot fordi han i gården havde talt med et af disse lidet estimerede væsner fra det tågede nord. Heller ikke Ehlers kollegium havde man samkvem med, ikke engang i form af ehlersstorme, hvilken ærværdig tradition i regenslivet dommeren aldrig havde hørt omtalt. Derimod kendte Volkersen til regensianernes hjælpeaktion på Børnehjælpsdagen, der således synes at være af gammel dato.

Tandlægefamilien Kjær holdt dengang til i Vimmelskafte, og var da som nu meget afholdt af regensianerne. Tandlægebesøget hos den gamle Kjær — faderen til den nu mere end 70-årige tandlæge Kjær — var stort, ikke mindst fordi dennes klinikdame var en dame med en erotisk frimodighed udover det almindelige, noget som efter datidens moralforhold var ganske spændende for studenterne.

Med mange andre underholdende træk af regensianernes liv dengang sluttede en interessant og morsom aften, idet den mere end 70-årige dommer insisterede på at spadserere hjem og afslog alle tilbud om kørelejlighed i bil.

V. W. A.

Viceprovst Krag-Hansen 60.

20. 4. 1963

At Viceprovst Krag-Hansen er en gæstfri mand, vil alle regensianere siden 1956 (da KH tiltrådte) vide, — og den 20. april 1963 bekræftedes dette nok en gang for over 30 personer af højst forskellig art; på den nævnte dato havde KH nemlig inviteret alle disse mange, dels udmærkede, dels respektable, ind på Gården, hvor KH i de nærmest forudgående dage havde opbudt al sin gastronomiske kunnen og formåen, for at alle de inviterede skulle få en fornøjelig dag ud af det — og det fik de. Lille sal var dækket op, og man bænkedes der efter at man forinden havde "varmet op" over nogle glas inde i KH's egne stuer. Skønt gæsterne, som ovenfor antydnet, bestod af såvel afdøde og nulevende regensianere som af udengårdsfjog (d. e. ikke-regensianere), så fik frokosten et særdeles regensielt forløb, dvs., at taler, sjoflinger, sange blandedes på passende vis med bajere, snaps, cigarer, mad etc. — Det er selvfølgelig umuligt at referere indholdet af festen nærmere,

— talernes længde, snapsenes mængde — men lad så disse linjer tegne omridset af en go' fest på Regensen, en fest, der — naturligt — fortsattes på Salen senere på dagen i form af VP-ballet; en tak til Krag-Hansen skal slutte denne noget forsinkede hilsen.

O.H.H.

Sommerudflugten 1962

Udflugten 1962 gik til Tøjhusmusæet, som mange regensianere besøgte for første gang. Den righoldige samling og bygningerne blev forevist af museumsdirektøren, oberstløjtnant Jørgen Paulsen. Det blev en længere vandring gennem den imponerende bygning, og på den kølige majdag var vi glade for, at det meste foregik indendørs.

Efter rundgangen havde vi et hyggeligt samvær i en af musæets sale, hvor levende lys og livreklædte lakajer serverede smørrebrød, øl og snaps.

Der blev talt af museumsdirektøren og samfundets formand, og bagefter blev der serveret kaffe og cognac m. m., fremskaffet af den gæstfri vært.

FLOJEN MOD KRISTALGADE. KIRKEFLOJEN. SNIT AF FLOJEN MOD KANNIKESTRÆDE.

... JEG LEDSAGER V. P. HJEM

H. C. (Regensen 31-34) har skrevet en ny bog "Soldet er sat", som har undertitlen "En roman om regensianere".

Bogen udkommer på forlaget Fremad, men vil først være på markedet i efteråret 1964.

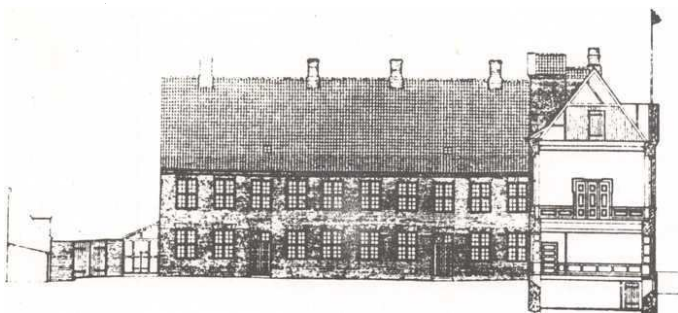
Der skal ikke her gives nogen forhåndsanmeldelse, men blot røbes, at bogen er yderst levende og underholdende. Som en lille prøve har "Regensen" fået lov at bringe et afsnit fra kapitlet "Jeg ledsager V. P. hjem".

Jeg var - beåret er ikke helt ordet - betaget er bedre, men ikke helt dækkende, for aldrig i levende live var det blevet mig forundt at være den udvalgte, der som Uglens repræsentant skulle ledsage V. P. hjem. Derfor var jeg også i en sælsom glad og opstemt sindstilstand, da jeg ærbødigt holdt døren åben for hans fornemme skikkelse. Jeg ledsagede ham over gangens brune linoleumsgulv med samme ynde og elegance - håber jeg - som en højtstående vesterlandsk diplomat ville have ledsaget en østerlandsk fyrste med. Jeg blev ved med at ledsage ham, i den grad opslugt af mit ærefulde hverv - åndelig talt at rulle en rød løber ud for ham hele vejen til hans bolig - at jeg nær var faldet ned ad trappen mellem tredie og fjerde gang, men V. P. reddede mig med et fast tag i armen. Så kom vi ned til døren ud til gården. Den flisebelagte gang i det firkantede trapperum gav genlyd af vore trin. Og denne flisebelagte gang indgav mig den idé, at det måtte være mellem sjette og syvende gang, vi befandt os. Sælsomt nok. Men jeg var så helt opslugt af mit hverv: at ledsage V. P. til hans bolig, så jeg tog muligvis fejl. I hvert fald så jeg, at cigarhandler Svendsens automat, der var ophængt på en af væggene i trapperummet, var fyldt op med cigarer og cigaretter. Og det oprørte mig. Det fyldte mig med lede. Jeg standsede. - Sikke noget lort - sagde jeg hårdt.

V. P. standsede også meget brat.

- Hvilket? spurgte han uden tegn på overraskelse. Års ophold mellem regensianere havde ganske vænnet ham af med at vise og måske også at føle overraskelse.

Jeg slog ud med armen.

FLØJEN LANGS KRISTA'GADE.

SNIT AF KIRKEFLØJEN.

- Når jeg ser på denne vulgære tingest - sagde jeg, og ophidselsen kvalte min stemme - når jeg betragter dens fjøgede udseende og tænker på dens udelukkende akkvisitive formål - ja netop akkvisitive - og så sammenligner den med Dem, V. P., så

- Ja men Gud forbarme sig - afbrød V. P. for en gangs skyld næsten overrasket. Men jeg kom ham i forkøbet. Jeg slog atter ud med armen i en veltalende gestus.

- Misforstå mig ikke, V. P. - sagde jeg indtrængende - for jeg vil ikke misforstås. De, der er indbegrebet af al kultur og så denne stinkende indretning her på vor vej til Deres bolig. Det er sgu for galt. Denne kulturdræbende, filistrøse ...

- Jaja - V. P. lukkede døren til gården op og virrede med hovedet. - Jaja. Men den brave Svendsen har jo ansøgt stipendiumsbestyrelsen og har fået lov til at hænge sin automat op. Ikke sandt.

Jeg lukkede omgående døren i og lukkede derefter op for V. P.

- V. P. - sagde jeg dæmpet og ærbødigt. - Værsgod. Der er tre trin ned. Pas på.

- Tak - sagde V. P. Det har jeg gjort i fyrre år.

- Alligevel - sagde jeg. - Jeg har ansvaret for, at V. P. kommer sikkert hjem.

- Vist så. Vist så. - svarede V. P. tålmodigt. - Nu er vi i gården.

- Ja - sagde jeg fortvivlet - hvis V. P. vil undskylde mig bare et øjeblik. Tre-kroner. Ikkesandt.

- Ubetinget, naturligvis - bifaldt V. P. - Pas på trappen. Der er seks trin ned.

- V. P. - Jeg var gået to trin ned, men vendte forpint tilbage. - Lov mig en ting. De går ikke hjem sålænge. Vel!

- Vist ikke - forsikrede V. P. - Jeg venter her. Vejret er jo dejligt.

- Ja for jeg er V. P. s æresvagt. Det forpligter. Jeg skal ledsage ...

- Javist, javist. Skynd Dem nu bare. Jeg lover, at jeg skal vente her sålænge på at blive ledsaget.

Jeg skyndte mig og følte mig usigelig lettet, da jeg atter stod i gården med V. P. ved min side og stjernehimlen over mig indrammet af Regensens sortrøde firkant og med Rundetårn lysende selvtillidsfuldt gråt over det lille næsvise tårn på salsbygningen. Det så for mig ud, som om Rundetårn overbærende, men kærligt kry-stede puslingetårnet ind til sig.

- Her er skønt - henåndede jeg. - Har V. P. noget imod, at vi sætter os her på bænken under linden blot et øjeblik. Efter festens larm og røg. Der er lang vej hjem.

- Ikke spor - smilede V. P. imødekommende - at sidde under Linden er altid rart.

- At sidde under linden er et privilegium - sagde jeg alvorsfuldt og lidt strengt. Et øjeblik. Bænken her er lidt fedtet. Lad mig. Det er de satans bladlus. De skider hele døgnen. Men der var en ting, jeg gerne ville spørge V. P. om.

- Hvad da? - spurgte V. P. interesseret.

- Jeg går ud fra, at V. P. i sit lange liv af og til er kommet til at gøre sig tanker om tilværelsen i sin helhed. Altså i det store og hele, mener jeg. Det går jeg ud fra.

- Jeg også - svarede V. P. ligevægtigt, og jeg kom pludselig i tanker om, at V. P. var dr. theol., havde skrevet bindstærke religionsfilosofiske værker og var æresdoktor ved universitetet i Lund. Men det var for sent. Jeg måtte fortsætte, og min aldeles balstyriske tunge gik videre på egen hånd.

- Det har jeg også - mumlede den tungt - og jeg er kommet til det resultat, at en frygtelig skæbne venter mig.

- Højest interessant - sagde V. P. og kastede et blik op i lindens nattemørke krone. - I hvilken form dog?

- Jeg er blevet overbevist om - hviskede jeg hæst og greb ham om armen - at jeg engang ender som embedsmand.

- Se se - sagde V. P. beroligende. - Men ville det være så slemt. Jeg har det indtryk, at De ville egne Dem fortræffeligt.

- Sig ikke det, V. P. Nej, sig ikke det - klagede jeg stille ud i natten, men V. P.'s opmærksomhed var blevet rettet andetsteds hen. Uvilkårligt fulgte jeg hans anstrengte blik. En skikkelse, kulsort mod nattens rødgrå mørke, bevægede sig langs tagrenden i fjerde sals højde over admiralitetet. V. P. fulgte den anspændt med øjnene, indtil den opslugtes af en vinduesrammes sorte firkant. Han sukkede dybt og lettet.

- Så har Høst glemt sine nøgler igen - sagde han hovedrystende - og når han har det, så går det gale menneske ind på Røvsings værelse. Røvsing låser aldrig døren. Og så går Høst ud ad Røvsings vindue og vandrer i tagrenden hen til sit eget vindue. Han går tilsyneladende lige så sikkert, som gik han på fortovet i Store Kannikestræde. Men alligevel. I er meget søde og rare allesammen, men tænk engang dybt over, hvad det vil sige at have ansvaret for en børneflokk som jer.

Det begyndte at blive køligt under linden, og det satte en ny tankerække i gang hos mig.

- Ved De, V. P., hvad jeg er taknemlig for.

- Nej da.

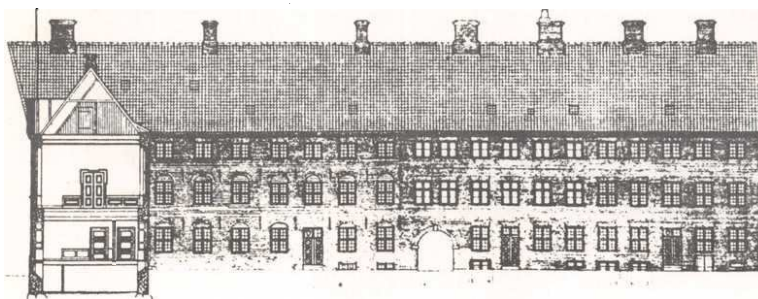
- Jeg er faktisk taknemlig for, at Vorherre aldrig indgav mig den tanke at blive boheme; for jeg er nemlig kuldkær, skal jeg sige V. P., jeg er faktisk temmelig kuldkær.

V. P. rejste sig.

- Nå - sagde han - nu har nattevagten - Soliditus som I altså kalder ham - nu har han indtaget sin plads i sin tronstol og lader natten glide forbi sig, mens han af og til nipper til sin berømte hvidtøl. Har De lagt mærke til den tobak, han ryger. Tænk engang, den minder mig sådan om duften af en bestemt slags kaktus, der vokser i Italien. Den blomstrer i øvrigt også kun om natten. Nå skal vi strække benene lidt igen. Hvordan er det? De bor jo på niende gang, ikke sandt, ni gange atten, husker jeg ret. Det er et mindre godt værelse, det skal erkendes. Det er vel det, der får Nørr - dette skrækeligt menneske - til at sige: Hvad i hede hule ni gange atten, når han bander.

(forts. s. 12).

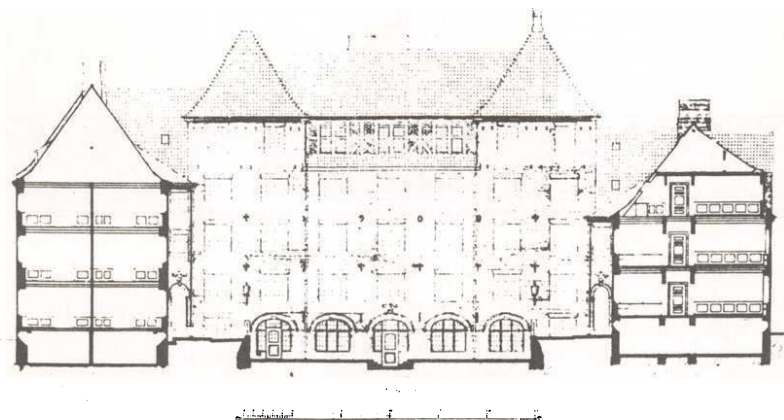
SNIT AF KIRKEFLOJEN.

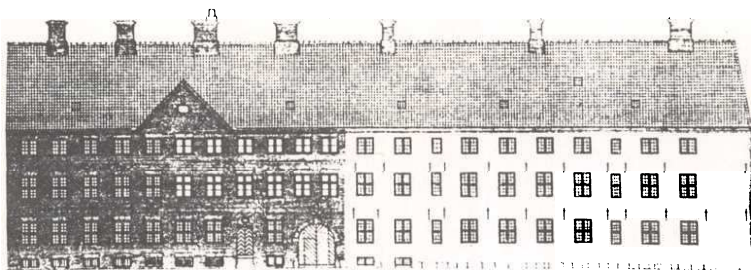
FLOJEN LANGS KANNIKESTRÆDE.

REGENSEN.

FAÇADE MOD KØBMAGERGADE.

FAÇADE MOD KANNIKESTREDE.
Den hll. Dør er Opgangen til det gamle Lighæderkontor.

... Jeg ledsager (forts. fra s.10)

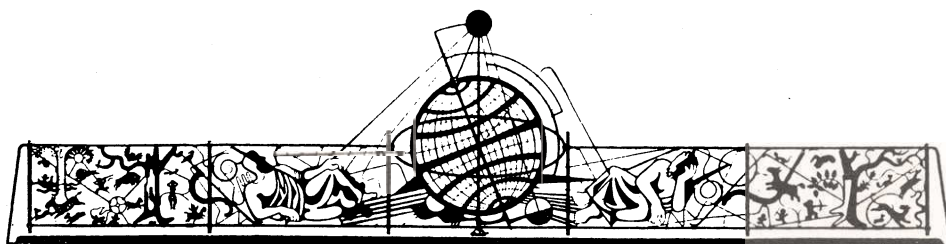
Jeg blev opmærksom på, at V.P. stod op, og jeg sprang straks på benene. Det var, som om tyngdekraften ikke helt opførte sig efter den formel, jeg havde lært om den. Men det var i det hele taget en sær aften.

- Jad mig nu holde V.P. i armen over gården - ivrede jeg - brolægningen er så ujævn.

Jeg havde en vag følelse af, at det var V.P., der dækkede mig til, og at det var ham, der slukkede lyset, inden han sagde godnat.

- Godnat - mumlede jeg henrykt. - Det har været mig en stor ære at ledsage V.P. hjem. Det er første gang, jeg har været udvalgt til det.

- Fornøjelsen er ganske på min side - lød hans milde stemme - og jeg har dog prøvet det så ofte før. Der er nu det ved jer, at I er så dejligt ens og heldigvis alligevel så vidunderligt forskellige. Jeg slukker lyset. I regensianere er utilladeligt sløsedede med det. I bruger ved Gud formuer på spildt lys. Godnat, H.C. og tak for i aften.

Første efterårsklokkerat 13.9 til 2.10, 1962.

Som det vil fremgå af ovennævnte datoer var klokkeratet ikke af nogen længere varighed. At komme nærmere ind på grundene til dette ville dog medføre et indlæg uden proportioner med ikke blot klokkeratets varighed, men nok også med dets kvalitet; det vil jeg derfor afstå fra her og blot nævne, at det væsentligst skyldes utilfredshed med den holdning, jeg indtog over for tre regensianere, der ønskede at udmelde sig af klokkerkassen. Fik jeg på grund af den derved opståede strid kun lejlighed til at afholde et enkelt arrangement (indflyttermodtagelsen),

sørgede den ret voldsomme diskussion og det røre af forskellig art, som dette medførte, dog for, at folk vist alligevel fik rigelig lejlighed til sjoflinger, udløsning, opgør, opstød og tømmermænd både på det ene og på det andet plan. På nuværende tidspunkt minder de tre uger mig i hvert fald mest om en dejlig broget fest, blot med det minus, at den savnede "dansens lethed" og vist skræmte flere Quinds fra gårde end den tiltrak. Hvorledes de følgende klokkeforsøgte at bøde på dette, vil jeg lade dem selv om at fortælle. Blot vil jeg for mit vedkommende sige, at jeg nød resultaterne af deres forsøg herpå i endnu højere grad end jeg måske ville og kunne have gjort det, hvis jeg selv skulle have forsøgt at genoprette sådan "skæv" start.

Kurt Johanssen, Skrap.

Andet efterårsklokkerat 2.10 til 29.11, 1962.

Der skete skæbningsvangre ting på Regensen det efterår. Tre indflyttere, der hverken røg eller drak, meldte sig hos den nys valgte klokke og sagde, at de ikke mere ville betale bevilling til klokkeren Det knagede fælt i den snart hundredårige klokkeinstitutions sammenføjninger. Linden tabte sine blade på én nat, - var dette de nye tider? I denne skæbnetime for Regensen var det naturligt at søge tilflugt til regenspotensens hårde kerne, der - som altid - befandt sig i Tilia. Vi i Tilia indså situationens alvor og fattede med et hårdt greb om klokken. Den uheldige situation blev da også klaret til gavn for Regensen i løbet af et par dage. Den 20.10 afholdtes Regensens høstbal. Der var som sædvanligt middag i foreningerne, hvor man tog for sig af retterne og ikke mindst dyrkede Baccus, som om der ikke ville blive lejlighed til det mere den aften. Kl 21 bød vi hinanden velkommen på lille Sal (tidl. postrummet, red.), hvorefter man trådte dansen på Salæ. Stemningen var på dette tidspunkt høj, men det var ingenting mod, hvad den siden blev. Ved midnatsarrangementet blev der serveret laksforel og hvidvin. Flere potente regensianere prøvede med større eller mindre held at holde inspirerede taler, idet de samtidig var nødt til at overdøve flere foreninger, der på én gang søgte at afvikle deres sjoflinger i munden på hinanden. Festens tumultariske forløb blev efter et par timer afsluttet, og de indflyttere, der endnu kunne stå på benene, tog fat på at fjerne borde og berusede regensianere. En indflytter tog turen ned ad store Kirkegangs trappe på ryggen - med en stabel tallerkener i favnen, og resten af natten gik man og faldt i laksforel og mayonnaise. Men dansen fortsattes. Ud på de små timer ebbede festen ud, og "Dres" i porten begyndte så langsomt at slappe af og sætte vand over til den femte gang kaffe til de mest udholdende.

Den 1.11 afholdtes slåbrokaften om Cuba - det var lige efter de kritiske dage. En sekretær fra den cubanske ambassade havde lovet at fortælle nyt fra Cuba. Han var diplomat og undlod ikke at vise det, både i sit foredrag og da han senere besvarede regensianernes spørgsmål. Ved den efterfølgende sammenkomst på klokkerens locum lykkedes det at tvinge tre stykker med tartar og æggeblomme i ham. En uforglemmelig aften

Allerede kort efter høstballet var man begyndt at tænke på revuen. En energisk revukommission søgte, med kraftig støtte fra klokkerkassen i form af smørrebrød og bajere, at aktivisere foreningerne, og snart kunne man i klokkeprotokollen læse: 'Vi får ingen revu i år.' Det påstår man altid på et eller andet tidspunkt hvert år. Det lykkedes dog i den elvte time at få stablet noget på benene, der antoges at ville mere end ikke altfor ædru publikum. Efter den traditionelle middag på gastronomiens højborg "Kannibalen" gik turen tilbage over Frue plads til Regensen gennem St. Kannikestræde, hvor ehlersianernes nu var vågnet op til dåd og ventede os med vandfyldte poser etc., som fra 2. sals højde skulle hældes i hovedet på de formastelige, der stadig fandt det i overensstemmelse med god skik at forrette deres nødtørft opad Ehlers for utvetydigt at give deres mening tilkende om dette etablissement. Situationen var forudset af Regensens vandstrateg, som tillige med nogle indflyttere havde forskanset sig på "Kystdefensionen" med vand-slanger, hvorfra man mente at kunne beherske situationen ... Da tæppet langt om længe gik op for revuen, sås på scenen to skraldespande, i hvilke henholdsvis "provsten" og "viceprovsten" havde taget plads. Disse to dukkede nu mellem num-

rene op af skraldebøtterne og "afslørede" ved indbyrdes samtale den egentlige baggrund for deres diverse handlinger i årets løb. — Efter revuen var ikke alene promillen, men også regensianernes harme mod Ehlers steget, og et hævnstogt var snart planlagt. Oceanen af vand fra vandslanger, kasseroller m.m. blev smidt derovermod, og kort efter var gaden ét rod af vand og flaskeskår. Politiet prøvede som vanligt at blande sig, men da de ankom til slagmarken, fandt de kun en enkelt herre iført sutter og vinrød slobrok — Viceprovsten —, der som vanligt havde søgt at mægle i den bitre strid. Da morgenen gryede, kunne man til sin forundring konstatere, at Regensens mure stod som de plejede, måske en anelse mere trætte og sammensunkne end før. Et øredøvende punktum for et Tilia-klokkerat.

C. D. R. d. 1. nov. 1963. Birck.

Tredje efterårsklokkerat 30.10, 1962, til 20.2, 1963.

En af de sidste dage i november afholdtes en ekstraordinær generalforsamling, som medførte at vækkerforeningen Pip fik klokken. Efter et tiltrædelsestraktament, som sluttede det meste af den slat penge, som dødsboet det korrupte Tilia havde ladet tilbage, skulle den nye klokke så til at muntre regensianerne. De tragiske økonomiske forhold kom dog ikke til at hæmme antallet af arrangementer, der tilmed udmærkede sig ved en fremragende lodighed. Klokkeren, der forlængst havde indset at en hel del af de bedste ting i livet er gratis, tog konsekvensen heraf og smidiggjorde slåbrok-arrangementerne således, at regenspiger (i kimono) kunne indlade sig, og det gjorde de så.

Den første neglige-aften fik et tvedelt forløb, idet regensianerne først fik glimrende underholdning med klokkerbajere, og senere lejlighed til at ytre sig politisk. Klokkeren havde nemlig ret hovedkuls truffet aftale med en flok studenter fra et spansk universitet om et møde med regensianerne, så disse først kunne glæde sig over spansk folkemusik, -sang og -dans, for så bagefter at have mulighed for at drøfte forskellige ting af mere eller mindre fælles interesse. Underholdningen og den hele stemning var glimrende, indtil et par regensianere fandt det passende at henlede lidt opmærksomhed på deres egen politiske overbevisning — ved akustisk adfærd og andet, hvilket medførte at spanierne tog deres gode guitarer og gik; og det snakkede man så en del om en tid.

5. december viste maleren Kristian Begtorp to af sine kunstnerportræt-film: om Palle Nielsen og Poul Bjørklund. Palle Nielsen-filmen viste bl. a. tilblivelsen af en række af bladene fra "Orfeus og Eurydike", og i Bjørklund-filmen kunne man følge et af hans store modelbilleders udvikling fra en løst opsat skitse til det færdige Venusbillede. I tilslutning til denne aften etableredes en ophængning på lille Sal af grafik af de to kunstnere.

Så blev det julebalstide, og regensianerne glædede sig. Salen blev som altid smukt udsmykket af Ras med lys, glimmer og alskens julegæng. Festen forløb som den skulle, med glade sjæle og fortinnede øjne. Og ved midnatstide forærede klokkeren de regensianere, der ikke allerede var bragt tilsengs, et overdådigt underholdningsprogram, der bestod af Birgit Brüel og følge fra Kgl. Mayestæts Acteurs. Og det blev jul og nytår, og Regensen stod hvid og stille, og de tilbageblevne regensianere hyggede sig hver på sin måde, mens de glædede sig til, at folk begyndte at vende tilbage. Lidt over midten af januar bød klokkeren på kammermusikaften med en blæserkvintet, der spillede Reicha, Carl Nielsen, Mozart og Jacques Fbert. Der var godt besøg og kvinteten velspillende. Da februar nåedes, var klokkeren så småt begyndt at tænke på sin sortie uden al for stor sorg. Hans sidste arrangement skulle være et punchesold, og det skulle være godt. Derfor inviterede han en stor kunstner. Han lod alle regensianernes hede længsler efter blidhed samle sig i én sublim higen, og denne tilfredsstillede han så på vidunderlig vis med ærketypen, kvindernes kvinde, dronning Cleo af Bakken, som hver sommer nynnede under Dyrehavens bøge, og med sin elverrøst lokkede mangt et mandfolk ind til en stor oplevelse. Cleo sang sig gavmildt ind i regensianernes sind, og man belønnede hende da også med skønne kulthandler. Og et til lejligheden indstiftet Regensens Hæderstegn (fra Studenternes Roklub, 1. pr. firer med

styrmand) fæstnedes på den Uforligneliges stolte barm. Regensens egne genier tog derpå fat på løjer af mange slags, og man vederkvægede sig den ganske nat. Og det blev torsdag og generalforsamlingsdag, og efter en boblende revisormiddag gav en lettet regensianer, fuld af gode forsætter klokken fra sig.

Niels Christian Hertz.

Endelig når vi da frem til forårsklokkeratet 1963:

Raketklokkeratet 21.2 til 12.9, 1963.

Det der her skal skrives, er ikke den regenshistoriske dom over overanførte periode, den er det forbeholdt fremtiden at fælde. Det er derimod et indlæg fra klokkeratets indehaver, og for at dette må blive forstået i dets rette perspektiv, beder jeg nu læseren følge med op på gåræ gaards Sal, hvor oppositionen om et øjeblik - med slet dulgt irritation - og "støtterne" med ligeså lidet skjulte bifaldstilkendegivelser under andægtig larm vil påhøre min aftrædelsesberetning: " ... Regensianere! Lad mig først sige, at jeg med denne beretning ikke agter at gennemgå klokkeratets enkelte arrangementer ¹⁾. Hvorfor skulle jeg det? Hvorfor fremhæve et enkelt arrangement fremfor et andet, når de har været vellykkede allesammen, måske med en enkelt undtagelse, der bekræfter reglen. Jeg vil derimod gerne komme med nogle principielle betragtninger over klokkeratet, og med nogle bemærkninger til oppositionen I denne forbindelse vil jeg gerne sige, at det hører til mine største glæder som afgående klokke, at det gennem hele perioden er lykkedes mig at bevare et godt forhold både til samtlige regensielle instanser og til det regensielle folk, mens det samtidig er lykkedes gennem hele perioden at fastholde min hoveddoktrin i repræsentativ-politisk henseende: Regensen er Havet for os - og for os alene. Heri skal andre altså hverken blandes eller blande sig. Efter denne doktrin er det gået gennem hele perioden - og jeg tør roligt tilføje: til udelte glæde for alle parter

En af de ting, der har sat sit særlige præg på dette klokkerat, er det kommunikations-raketprogram, der tiltrods for al oppositionens sabotageaktivitet har kunnet gennemføres hele tiden, og som atter og atter har slået folket med forundring. Det, der egentlig har moret mig mest ved dette raketprogram, er, at jeg i det har haft et fantastisk godt instrument, hvormed jeg kunne drille oppositionen, og, svag og talentløs som den har været, har den faktisk måttet høre en del. Dette drilleri har f. ex. givet sig udslag i, at jeg som første reaktion på klokkerstormen udsendte en raket med følgende meddelelse til stormerne: aut Svaage, aut nihil. At denne udtalte arrogance kun resulterede i min genvalgelse med overvældende majoritet ved den påfølgende generalforsamling, skulle være tilstrækkeligt bevis på, at min omtale af oppositionen som svag og talentløs desværre er alt andet end løs tale, og selvom den ofte har saboteret raketdriften ²⁾, så har den derved kun indirekte anerkendt raketprogrammets kvalitet i regensiell henseende, - og jeg har nærmest følt mig som lystfisker, hvergang jeg satte nye liner ud, fordi en eller anden torsk i nattens mulm og mørke havde bidt på de allerede udsatte liner...

Hermed har jeg kun tilbage at træde over i historien som: Raketklokkeren, som ingen kunne vælge.

Noter: ¹⁾ De arrangementer, det drejer sig om, er dels de traditionelle fester, karneval, indflyttermodtagelse, V. P.-bal, Lindefrokost, Lindebal, og dels følgende slåbrokaftener: N. H. Søe, Bliver kommunismen fremtidens religion? Sv. Aa. Nielsen, Lysbillede fra min rejse til Vestafrika. Bent Christensen, Orientering om jordlovene. G. Malantschuk og Sv. Aa. Nielsen, S. Kierkegaard contra kollektivismen og S. Kierkegaard og Regensen.

²⁾ Ved at rive de liner ned, som nødvendigvis var udspændt over gåræ, for at raketter og rumskibe kunne holdes i drift uden uheld.

NB. Glemmes skal ikke, at der i dette klokkerat har været to runde begivenheder:

Krag Hansen fyldte 60 og Ras 50. Begge blev hyldet, fejret og belønnet med gaver.

Svend Aage Nielsen, Uglen.

Søren Viggo Lauritzen (23-25) speciallæge i røntgendiagnostik.
Adalbert Friedrich Holm (29-32) dommer i Skanderborg retskreds.
Samuel Gamborg (31-34) sognepræst for Hendriksholms menighed.
Aage Bjørklund Bertelsen (31-35) direktør for Statshospitalerne.
Jørgen Bredsdorff (33-36) revisionschef i revisionsdepartementerne.
Jens Erik Bergstedt (35-37) lektor ved Århus Statsgymnasium.
Cand. psych. Niels Børge Mørk-Hansen (35-38) ledende pædagog ved Forsorgscentret for København.
Peter Dam (35-38) dommer i Ribe.
Alfred Andersen (36-39) afdelingsgeolog.
Kaj Tage Andreassen (37-39) dommer i Ålborgs rets 1. afdeling.
Jørgen Troels-Smith lektor ved Københavns universitet.
Niels Jørgen Blom-Hansen (38-40) kontorchef i indenrigsministeriet.
Børge Kai Vilhelm Sørensen overlæge Rigshosp., fødeafdeling A
Jens Emil Søgaard (41-43) ekspeditionssekretær i finansministeriet.
Tage Gudmund Sørensen (41-43) ekspeditionssekretær i boligminist.
Thorvald Clausen Jørgensen (41-44) kontorchef i minist. f. off. arbejder.
Mogens Edsberg (41-45) ekspeditionssekretær i udenrigsministeriet.
Frede Marinus Falck (42-44) ekspeditionssekretær i skattedepartementet.
Louis Simonsen (42-45) ekspeditionssekretær i landbrugsministeriet.
Overlæge dr. med. Laurids Korsgaard Christensen (42-45) professor ved Københavns universitet.
Sven Ruge Lollesgaard (42-46) ekspeditionssekretær i indenrigsminist.
Helge Erling Skougaard (43-45) afd. leder v. Kbh. Univ. matem. institut.
Orla Graulund Hansen (43-47) kasseinspektør v. dommerembederne.
Dr. phil. Erik Eliassen (44-47) professor i teoretisk meteorologi ved Københavns universitet.
Dr. med. Bent Jørgen Harvald (45-47) lektor ved Kbh. universitet.
Poul Erik Henriksen (45-47) fuldmægtig i Københavns overpræsidium.
Knud Henrik Hansen (1951) lektor ved Københavns universitet.
Jørgen Ejnar Kragh Knudsen (53-56) adjunkt v. Ålborghus Statsgymn.
Verner Sassersen (53-56) adjunkt ved Frederikshavn kommun. gymnasium.
Aksel Gjelstrup (54-58) sognepræst for Soderup og Kirke-Eskildstrup.
Ib Folmer Lambæk (55-59) beskikkelse som advokat.
Erik Stenestad (56-58) vidensk. ass. under Danm. geologiske undersøgelser.
Preben Alsøe Hansen (56-60) sekretær i Finansministeriet.
Jørgen Lanken (57-59) sekretær i revisionsdepartementerne i Finansmin.